

RozRazil

Současná česká hra

98

Sorento

Michal Šanda

Vychází s laskavou podporou statutárního města Brna.

© Michal Šanda, 2012

© Centrum pro kulturu a společnost, o. s., 2012

© Větrné mlýny (www.vetrnemlyny.cz), 2012

ISBN 978-80-7443-048-0

ISSN 1803-7100

Svolení k divadelnímu provozování

a k jakémukoliv veřejnému užití této hry udílí DILIA

(www.dilia.cz).

Osoby

Josef
Dita
František
Cyklista
Trenér
Dívka
Mauro
Camoranesi

Ze tmy se ozve výstřel.

Po chvíli ticha se jeviště pozvolna rozsvěcí a objevuje se apartmá hotelu La Pergola v Sorentu. Konferenční stůlek, sedačka, dvě křesílka, televize, lednice, varná konvice. Vzádu dveře s mosaznou cedulkou WC. Josef sedí na sedačce, na stolku má otevřený notebook a cosi píše. Dita pobíhá po apartmánu a postupně pakuje do velkého skořepinového kufru propriety nezbytné na dovolenou k moři. V křesílku se choulí František, syn Dity a Josefa, asi dvacetiletý, a soustředěně si okusuje nehty. Po přední straně jeviště projede cyklista na silničním kole, oblečený jako regulérní závodník v dresu, na hlavě přilbu.

Josef Kdo myslíš, že z nás dvou umře dřív?
Doufám, že umřeš dřív ty než já. Hned po pohřbu rozprodám tvoji knihovnu.
Von Hellwigova *Arcana Maiora*, frankfurtský vydání z roku 1712 se na Aukru

Dita
Josef

dneska draží za padesát litrů v mnohem horším stavu, než máš ty. Koukala jsem na internet. No nestržel to!

Co to má zase znamenat?

Pozoroval jsem tě, jak pakuješ, a napadla mě taková scéna. Možná by se z ní posléze mohla odvinout dokonce i celá hra. Uvidíme. Ona mu vpálí do ksichtu takovouhle nehoráznost. On vylítne, jako by ho na nože brali, ale kromě trochy křiku nakonec neudělá nic. Měl by jí dát přes držku. Jádro pudla tkví v tom, že to neudělá. Ona sama to očekává.

Facana přes celou hubu. Jakmile ji ale neprofackuje, otrne jí a pokračuje: Zkus si to představit, jdeš do krámu, že si koupíš kličku na guláš, a už se vidíš, jak to kuchtíš. Vrátiš se k regálu s kořením pro pepř. Cibule – kilo bude stačit.

U pokladny vyndáš peněženku a beng! Infarkt. Jsi klasickej prototyp infarktáře, s tím, jak se pořád hádáš a rveš. Zato tiše zhebneš. Než tě to klepne, uplyne nějaký rok a tomu typu knížek, co máš v knihovně, čas jenom prospěje a získaj na ceně. Nasýlil sis obtojný bohatstvíčko. Střelím ho a pojedu na dovolenou. Na hóóódně dlouhou dovolenou. *(Popadne Ditu procházející kolem sedačky a přivine ji k sobě)* Dobrý, ne?

Dita

(vytrhne se z Josefova objetí) Chceš se zase hádat? Mně se ti najednou ani

Josef

nechce na tu dovolenou balit. Cítím v kostech, že to bude dovolená samá hádka.

Chci tě obejmout a postiskat v náruči. Potřebuju to.

Dita

Puť mě! Radši si vzpomeň, co za hnusnou věc jsi mi řekl.

Josef

Kdy?

Dita

Sám si vzpomeň. V poslední době říkáš hnusný věci až moc často.

Josef

(zaklapne notebook) Ty fakt nezklameš. Sotva jsem dostal nápad, místo abych ho rozvinul, musím všeho nechat a řešit tvoje pocity.

Dita

To nebyl pocit, ty jsi to řekl a dokonce hodně nahlas.

Josef

A co jsem řekl?

Dita

Řek jsi.

Josef

To byla otázka. Takže opakuju, řekni mi, co hnusnýho jsem ti řekl? Naopak jsem se ti ještě nabízel, že ti pomůžu s tím pakováním. Nechceš? Nechtěj.

Dita

O tohle nejde.

Josef

Tak o co?

Dita

Jde o jinou věc.

Josef

O jakou?

Po přední straně jeviště projede cyklista.

Dita

Jestli to necejtíš sám, nemá cenu ti nic vysvětlovat. Běž si dál psát tu svoji hru a nech mě v klidu. Beztak mě akorát rozptyluješ. Neviděl jsi Frantův míč?

Josef

Je pod stolem.

Dita Musíš mu ho potom nafouknout, aby si měl na pláži s čím kopat.

Josef Já jsem na tebe byl hnusnej? Když už jsi mi definitivně přetrhla nit, chtěl bych se aspoň dozvědět, co ti přelítlo přes nos.

Dita Nic.

Josef Jsi normální?

Dita Jestli to necejtíš sám, nemá cenu ti nic vysvětlovat.

Josef To už tady bylo.

Dita Bylo. A dokud si nevzpomeneš, bude to tady furt.

Josef O co ti krucinál jde?

Dita Omluv se.

Josef Dito, teď mě dobře poslouchej. V životě jsem od tebe neslyšel omluvu. Promiň, pardon, tahle slova ve svém slovníku nemáš. Uvědomuješ si, co je to za průšvih?

Dita Vidím, že my dva se nedomluvíme. Modrou knížku, ty pošuku, očividně nemáš nadarmo.

Josef Pošukem mě nenaseřeš. Pošuci jsme všichni. Teda kromě Ježíše, on jedinej se nenarodil po šuku, ale z neposkvrněného početí.

Dita Bla, bla, bla! Jsem přímo alergická na to tvoje chytrolínství. Takhle idiotsky sem zamontovat Ježíše. Jak z tebe může vypadnout taková hovadina? Občas pochybuju, jestli jsi inteligentní, nebo inteligenci předstíráš. *(Pauza)* Omluv se.

Josef Řekni mi už konečně za co!

Dita OK. Neomlouvej se.

Josef Omluvím se, až budu vědět proč.

Dita Pořád nic nechápeš, a dokud to nepochopíš, nemá pro mne žádná tvoje z prstu vycucaná omluva váhu.

Josef Omluva váhu nemá. Jsou to jenom slova. V plicích ohřátej vzduch, vyhrknutej hlasivkama — do vzduchu. *(teatrálně vyslovuje po písmenech)* O! M! L! U! V! A!

Dita Když myslíš...

Josef Nevyhrožuj.

Dita Budeš litovat.

Josef Jak jako?

Dita Uvidíš.

Josef Co uvidím? Že nezapakuješ tyhle krámy na dovolenou?

Dita Třeba.

Josef To mě fakt netankuje.

Dita Tohle tě tankovat bude.

Josef Co?

Dita No uvidíš.

Josef Chraň tě ruka páně hrbat se mi v notebooku! *(Vezme notebook ze stolu a položí ho na sedačku)*

Dita Vidiš, to je nápad.

Josef Opovaž se.

Dita A kdo mi zabrání?

Josef Huso!

Dita Cože?

Josef Promiň.

Dita To bylo za husu.
Josef Ujelo mi to. Nemáš mě takhle vytáčet.
Dita Za husu omluvu беру. A co omluva za to, že jsi byl hnusnej?
Josef Ty se asi fakt chceš hádat.
Dita Kdo se hádá? Ty!
Josef Já?
Dita Jo.
Josef Ty!
Dita Mlč a chvíli se poslouchej, jak křičíš.
Josef Kdopak, holčičko, tuhle hádku vyvolal?
Dita Já snad? To já jsem říkala, že se mi vůbec na tu zatracenou dovolenou nechce už dál pakovat, protože se v Sorentu akorát pohádáme. Vidíš, a je to tady, a to jsme ještě nikam neodjeli.

Po přední straně jeviště projede cyklista. Josef vstane a zapne varnou konvici.

Dita Já si dám taky kafe, ale uvaříš ho.
Josef A co asi dělám? Co ty, Franto?
František Já si dám kafe (*ukáže prstem na sebe*), já.

Josef nasype do tří šálků ze skleněné dózy nescafé. Šálky zalije vřící vodou z konvice a odnese je na stolek. Dita vyndá z lednice mléko a nalije ho do jednoho z šálků.

Josef Ne!
Dita Co zas?
Josef Mléko.
Dita Nic mu není, okoštovala jsem ho a je čerstvý.
Josef Celej život piju nescafé bez mlíka. Celej život piju nescafé bez mlíka, protože

miluju tu jeho hořkost. Jak já se na to kafe těšii! Zatímco jsi tady štěkala, říkal jsem si, dáme kafe a zklidníme to. Hádky nikam nevedou. Dáme kafe – a ty mi do něj naleješ mlíko!

Dita Dovol, abych se zasmála. Ty že piješ celej život nescafé? Když jsem tě poznala, byla tvoje snídaně cigáro a turek.

František zaslechne slovo turek. Zbystří, v očích mu zamžiká a začne drmolit sestavu fotbalového utkání, v němž figuroval hráč Turek.

František FC Hradec Králové versus Slovan Liberec 0:3. Třetí kolo Gambrinus ligy. Hráno 14. srpna 2011 na stadionu Na lízátkách. Hradec Králové: v brance (*hlasitě vykřikne*) Ondřej Turek! V základní sestavě nastoupili Radek Hochmeister, Jakub Chleboun, Michal Pávek, Roman Fischer, Filip Klapka, Jiří Janoušek, Jiří Poděbradský, Vojtěch Štěpán, Pavel Dvořák, Pavel Černý. Trenér Václav Kotal. Liberec: David Bičík, Theodor Gebre Selassie, Jan Nezmar, Jan Polák, Jiří Fleišman, Jiří Štajner, Tomáš Janů, Lukáš Vácha, Michal Breznaník, Michael Rabušic, Josef Šural. Trenér Jaroslav Šilhavý. Branky 67. minuta Vácha, 83. a 85. minuta Breznaník.

Dita s Josefem jsou na Františkovo drmolění fotbalových zápasů zvyklí, a proto pokračují v hovoru.

Josef Co to meleš?

Dita Kafe na turka. Neříkej, že si s Balzerovou někdy nezavzpomínáte na mozoly od kafemlejнку.

Josef Balzerová kafe nepije.

Dita To musíš vědět ty, já se s těma tvejma herečkama neznám.

Josef Co je tohle zase za jedy?

Dita Od žida.

Josef Hm.

Dita (*vesele*) Mám tě! Dramatik, a nepozná Maryšu.

Josef Teď začneš kašpařit a snažit se to přehrát do grotesky. Klasika. S tím kafem je to jenom jeden z případů, co se opakujou den co den. Furt na jedno brdo. Někdy mám pocit, jako bys měla nasazený černý brejle a přes ně neviděla, co se děje hned vedle tebe. Zahleděná do sebe a věci musej bejt výhradně tak, jak ty chceš, a když nechceš, všechny plány zboříš jako domeček z karet a je ti to buřt. Ty to dokonce ve svojí sebeštědnosti považuješ za legitimní. Když to není po tvým, ať to není vůbec. Hrneš to jako buldozer.

Po přední straně jeviště projede cyklista.

Dita Pohoda u kafíčka. Právě se ti podařilo mě dožrat!

Josef Za celý ty roky, co spolu žijeme, sis neráčila všimnout, že si do kafe mlíko nedávám.

Dita Ha, ha!

Josef Jedeš si po svým.

Dita V čem si já jedu po svým?

Josef Den co den bych našel obdobnejch případů nejmíň tucet. Ať se pořád nebavíme takhle abstraktně – (*položí ruku na notebook*)

Dita Poslouchám. Beztak to zase bude nějakej tvůj přelud.

Josef Přelud? To je přesně tvůj styl. Naježit se. Ty intuitivně vycejtíš, že jakmile se dostaneme k něčemu, z čeho by mohla vzejít kritika tvój dokonaly a nedotknutelný osoby, zaútočíš.

Dita O čem to mluvíš?

Josef Dobře víš, jen si to přiznat.

Dita Nesor!

Josef (*s rukou na notebooku*) Přetahuju ho jako kočka kotata. Rozhodneš se vařit, vyklidím kuchyň. Vzápětí se zčistajasna rozhodneš balit na dovolenou. Kam mám jít? Řekni mi, kam mám jít, abych měl aspoň půl hodiny nerušenýho soukromí? Dostal jsem nápad. Snad dobrej, možná že půjde do koše, ale to v tuhle chvíli není podstatný. Mám nápad a potřebuju ho rozvinout, dokud je to obrazně řečeno žhavá koule, z který odletujou inspirativní jiskry. Trvá to kratičkej okamžik, cosi se otevře a jede to samospádem a proudí to skrze mě. Jakmile žhavá koule vychladne, stane se z ní obtížná koule u nohy. Poutá tě

jako vězně k notebooku, dokud klopotně nedokončíš, co prve šlo zázračně snadno.

Dita Už jsi skončil? V čem ti tady překážím? Nebalíš ty, ale já, a já ani o tvoji pomoc nestojím, takže se uklidni a piš si svoji hru.

Dita cosi zapakuje do kufru a zapne televizi. Z ní se ozve skřípění brzd a hned po něm reklamní spot.

Josef Kdybys tu televizi aspoň poslouchala. Ty ji ve skutečnosti ale nevnímáš a v makovici ti šrotuje bůhvíco. (*Vypne televizi*) Při tomhle nejde psát!

Dita Šrotuje mi tam bůhvíco a to se nikdy nedozvíš, a buď rád. Co je to? Jak to funguje? Jakou to má barvu? Proč ne hnědou? Shoří to v kráteru sopky? Kolik to stojí korun? Má to motůrek? Nemáš vůbec představu, co jsou to otázky dětí. Při třech dětech se to na mě valilo bez přestání. Taky by ses časem naučil nevnímat. Kdybych reagovala na každé slovo, který zaslechnu, měla bych hlavu jako pátrací balón.

Josef Co ti ale šrotovalo, když jsme byli na kolech, to mi vysvětlí. Slyším za náma brzdit rozjetej kamion. Brzdy kvílej a ty? Nic!

Dita Ty mi zase vysvětlí, jestli je nutný, abychom veškerý víkendy trávili na kolech. Dva dny mám rozbolavělej zadek a ještě bych měla na sebe nechat řvát?

Josef Musel jsem zařvat. Garantuju ti, že ten můstek byl širokej akorát na ten kamion, a on neměl kam uhnout. Kdybych nezařval, čert ví, jak by to dopadlo. (*Pauza*) Snad nemyslíš tím, že jsem byl na tebe hnusnej, tohle.

Dita Myslím. A čekám na omluvu.

Josef A co jsem měl podle tebe říct – nerad se dotýkám tvých citů, avšak přichvátí ve svém šnečím tempu, neb srazí nás bez milosti kamion do řeky? Docvakává ti to? Šlo nám o život!

Dita Přeháníš, ale dobře. Dobře, máš pravdu, a už mě neruš, jinak to nezapakuju.

Jeden šálek s kafem přisune před Františka, druhý k Josefovi. Třetí zůstane u ní.

Josef Co mě dokáže dopálit, je, když začneš mlžit a myslíš si, že mi tou mlhou proklouzneš pod nosem. Snažíš se ze mne udělat pitomce. Tohle mě uráží. Tohle tvoje záměrný odbočování od meritů věci. (*Razantně odstrčí šálek s mlékem*)

Dita Co to děláš? Kafe s mlékem je moje.

Po přední straně jeviště projede cyklista. U kafe dojde k chvilkovému usmíření.

Dita Víš, z čeho mám největší strach? Od svatební cesty jsme spolu nikde nebyli. Pokud teda nepočítám cyklistický dovolený po Čechách, ale to neberu jako dovolenou, pro mne to bylo vždycky spíš martyrium. V Sorentu budeme na jednom místě čtrnáct dní a mám strach,

Josef že se budeme mít brzo plný zuby. Mít se plný zuby ve všedním provozu je jiný než se sardinkovat na pár metrech čtverečních v hotelu, jestli mi rozumíš.

Dita To teď neřeš.

Dita A jsme u toho – proto se pořád hádáme, protože ty totiž vůbec nic nikdy neřešíš.

Josef Jak tě prosím tebe tohle napadlo? Pořád něco řeším. Naopak mám pocit, že už nedělám nic jinýho, než že řeším a řeším a do zblbnutí, a ať je to něco zásadního nebo prkotina, jejich řešení si vyžádá stejně sil. První ještě není vyřešený a už musím řešit další záležitost a jako na potvoru do týhle situace zčistajasna jako granát spadne problém mnohem závažnější než ty dva předešlý a vzhledem k předtím netušeným okolnostem je zapotřebí ty tři kauzy vyřešit zároveň.

Dita Neříkej! Vlastně ne, povídej, co teda řešíš?

Josef Třeba se mi podařilo sehnat na příští rok grant z fondů Evropský unie. Nejmenovaná španělská firma otevřela v Jihoafrický republice důl na měď a narazili na obrovský ložisko hořčíku. Protože ta firma zároveň vyrábí i žvejkačky, zadali si expertizu, jestli by hořčík nešel nějak zužitkovat. Už takhle od stolu ti můžu dopředu říct, že dávat hořčík do žvejkaček je pitomost. Na to ale musím

přijít až za rok po usilovným řešení. Momentálně řešíme, že potřebujeme elektronovej mikroskop a jestli by taky nešel zahrnout do toho grantu.

Dita Co mi povídáš, je v práci. Co ale doma?

Josef Doma? Přijdu večer domů a buď do půlnoci píšu, nebo musím do divadla. Ukaž mi někoho mezi našima známejma, kdo by makal na dvě šichty.

Dita Na tři. Po představení do klubu.

Josef To sem nepleť.

Dita Ale jo, tvoje chlastání s hercema sem patří.

Josef Zajít do klubu je nutnost. Kde myslíš, že se to všechno upeče? V klubu nad skleničkou vína. Napsat hru je jedna věc a uvést ji na jevišti je věc druhá. Bylo by naivní si myslet, že ji pošleš do Dilie a tam ji objeví nadšenej divadelní ředitel. Pokud se osobně neznáš s režisérem a ještě lepší je kamarádit s dramaturgem, nemáš šanci. A s nima se potkáš a seznámíš jedině v klubu.

Dita udělá z dlaně trychtýř a přiloží si ho k hlavě.

Josef Co to má bejt?

Dita Že jsem jedno velký ucho.

Josef Přece nemůžu říct v tramvaji: Jé, pane Pitínský, jste to vy? Pusťte se štangle, a do ruky mu vrazit hru, a než dojedeme na Klárov, tak mi povězte, v kterým divadle ji budete režirovat. Uznej sama. Navíc v klubu jsou samozřejmě

herci a dobrý hry zpravidla bejvaj psaný hercům přímo na tělo. Vem si Ritter, Dene, Voss.

Dita Pssst!

Josef Copak?

Dita Nejmenuje se tak žádnéj fotbalista?

Josef *(ohlédne se na Františka)* Asi ne.

Dita Co je teda s téma Ritter –

Josef Ritter, Dene, Voss.

Dita Neviděla jsem.

Josef Nebylas ani na žádnýj můj hře, takže nepředpokládám, že by ses hrnula zrovna na Bernharda.

Dita Pro změnu že bys začal s výčitkami?

Josef Promiň, blbě jsem se vyjádřil. Vzpomněl jsem si na Pipsi, že nepřečetla žádnou Hrabalovu knížku. Pro ni nebyl šrajbr světovýho formátu, pro ni byl kulisák z divadla S. K. Neumanna, co bydlí za rohem v ulici Na Hrázi a chodí se džbánem pro pivo. Pipsi nečetla knihy, ty zase nechodíš do divadla. To je v pořádku. Kovářova žena přece nemusí bejt nutně zamilovaná do kovadliny. Neměla to bejt výčitka. Právě proto, že do divadla nechodíš, chtěl jsem, abys byla v obraze a věděla, o čem je řeč. Ilse Ritter, Kirsten Dene a Gert Voss byli v roce 1986, kdy tenhle Bernhardův majstrštyk měl premiéru, hercema ve vídeňským Burgtheatru.

Po přední straně jeviště projede cyklista.

Dita Já to vidím míň romanticky. Nejúžasnější hry jsou ty, z kterejch jsou největší tantiémy. Napiš *My Fair Lady*.

Josef Přiveď mi Audrey Hepburnovou.

Dita Blbečku, víš, jak to myslím. Prostě ti říkám, že ty zásadně nic neřešíš.

Josef A co bych jako měl řešit?

Dita Třeba to s Fandou.

Josef Normální dospělej chlap, tady není co k řešení.

Dita Aha, on je normální.

Josef Skoro.

Dita Kvůli tomu skoro bys měl například vyřešit, co s ním bude, až my dva umřeme.

Josef Nezdá se ti kách řešit to v sedmačtyřiceti?

Dita začne zase pobíhat po apartmánu, pakuje do kufru plavky, skládá osušky atd. Přitom položí na stůl tubu s opalovacím krémem. Josef ji mimoděk vezme do ruky, odšroubuje uzávěr a přičichne si.

Josef Voní pěkně.

Dita Nech ten uherák na pokojí!

Josef Jakej uherák? *(Udiveně)*

Dita Nediskutuj se mnou.

Josef Podle tebe je tohle uherák?

Dita Prostě ti říkám, ne že ten uherák sežereš. Stačí, co budou stát v pizzeriích obědy a ty si neodpustíš pivo, jak tě znám, a to bychom nevyšli s financema. Ráno si na tržišti koupíme rajčata a v pekárně bagety a budeme si na pláž

dělat svačiny. Suchá bageta a rajče s uherákem bude na svačinu ideální. Ve vedru by se máslo hned rozteklo.

Jde ke stolku a vytrhne tubu Josefovi z ruky. Položí ji na opačný roh stolku.

Josef V tom případě bych prosil rajče posolit.
Dita Přece nebudu pakovat ještě slánku, zbláznil ses? Sůl budou mít ráno na snídani v hotelu.

Po přední straně jeviště projede cyklista.

Dita Kdo myslíš, že z nás dvou umře dřív, ty, nebo já?

Josef Nehauzíruj pořád s tou smrtí.

Dita Zajímá mě tvůj názor.

Josef Nevím.

Dita Ptám se tě proto, že bych chtěla, abys umřel první ty.

Josef *(nevěřícímě)* Prosím?

Dita Nebud' srab. Hovor o smrti ještě není smrt. Všimni si, že jakmile se v hovoru zmíníš o smrti, jako bys šlápnul do hovna. Copak se snad všichni naivně domnívají, že pokud budete o smrti mlčet, stanete se nesmrtelejma?

Josef Změň téma.

Dita Právě mě to začalo bavit.

Josef No tak.

Dita Srabe! Hned po pohřbu rozprodám tvoji knihovnu. Von Hellwigova *Arcana Maiora*, frankfurtský vydání z roku 1712 se na Aukru dneska draží za padesát litrů v mnohem horším stavu, než máš

ty. Koukala jsem na internet. To jsem zírala! Já asi nikdy nepřestanu bejt důvěřivej králíček. Myslela jsem si, jak chodíš po antikvariátech, že je to zase nějaká tvoje intelektuálská póza.

Josef

Chraň tě ruka páně! Nech moji knihovnu na pokoji! To myslím vážně. Jestli ale mermocí usiluješ o to, abych tě odsud vynes v zubech, pokračuj.

Dita

Nerozčiluj se. Chápej, už budeš mrtvej. Zkus si to představit, jdeš do krámu, že si koupíš klížku na guláš, a už se vidíš, jak to kuchtíš. Vrátiš se k regálu s kořením pro pepř. Cibule – kilo bude stačit. U pokladny vyndáš peněženku a beng! Infarkt. Jsi klasickej prototyp infarktáře, s tím, jak se pořád hádáš a rozčiluješ.

Ty mě v zubech nevyneseš, ty tiše zhebneš. Než tě ale klepne, uplyne nějaký rok a tomu typu knížek, co máš v knihovně, čas jenom prospěje a získá na ceně. Nasyslí sis obtojný bohatstvíčko. Střelím ho a pojedu na dovolenou. Na hooóódně dlouhou dovolenou. *(Přemýšlí kam nejdál)* Do Afriky na safari!

Josef

Kvůli tomu nemusím hned umírat. Pojedme do Keni. Na jaře se to tam začalo mlít a část Nairobi ovládli povstalci a zájezdy se prodávají za pár šupů.

Dita

(kategoricky) Nechci.

Josef Proč ne?
Dita Říkám ti, že nechci, tak nechci.
Josef Nechci. Nechci. Jakej máš důvod?
Dita Mám to na tebe zařvat, abys to konečně pochopil? Nechci! Nechci s tebou jet nikam na dovolenou. Stačí, že tady dřepíš s tím svým notebookem, a ještě bych se na tebe měla koukat na dovolený? S tebou jsou samý hádky. Nechci. To máš buřt, jestli se pohádáme tady nebo v Keni. A já se nechci hádat.
Josef OK. Souhlasím. Už se nebudeme hádat.
Dita Ha, ha. Co celou tu dobu předvádíme, než že se hádáme? Chci mít od vás konečně oraz a vyfičet na pořádnou dovolenou.
František Jsme na dovolený.
Chvilé překvapeného ticha.
Josef Franta má pravdu.
František (vyštěkne) Jo! Na dovolený jsme my, na dovolený my, (ukáže prstem na Ditu), ty (na Josefa), ty (a na sebe) já.
Dita Jestliže jsme teda podle vás dvou na dovolený, co tady okouníme? Pojdme na pláž!

Josef odejde do zákulisí. Dita otevře kufr, vyndá z něj plavky a dvě osušky, které před chvílí zapakovala. Jednu podá Františkovi, druhou se omotá kolem těla a ve stoje se převlékne. František si dá osušku na klín a dál sedí v křesílku a kouše si nehty a mne si tvář, nervózně jako lovec číhající na posedu. Čeká, až mu přijde

do rány slovo, které mu umožní oddrmlit sestavu mužstev z dalšího fotbalového utkání. Josef přivleče nadržít pytel.

Josef A jsme na pláži.
Dita Kde máš jakou pláž?
Josef Tady!
Po přední straně jeviště projede cyklista. Josef pytel rozváže. Je plný písku. Část písku se vlastní vahou vyhrne ven. Než stačí Josef pytel úplně vysypat, přiběhne místní italský mladík.

Mauro Ne, ne, signore! To není vaše pláž. (Zahlédne Ditu) Buon giorno.
Dita Buon giorno. Vy patříte k personálu hotelu? My jsme tady ubytovaní. Stačí, nebo chcete vidět ještě i hotelovou kartu? (K Josefovi) To se mi líbí, jak se staraj a nenechaj kdekoho z ulice, aby zabíral místo hotelovej m hostům. Úplně to vidím, jak by roztahovačný rodinky hulákajících místňáků pláž zasvinili odpadkama.

Josef Ordnung tohohle ražení jsme zažili za komunistů a byl to jeden obrovskej binec. Neblázní, odpadky odnese příliv a do rána je pláž zase čistá.

Dita Ty musíš bejt za každou cenu vůči mně v opozici.

Josef Běž si zaplavat a já to tady zatím pořeším. Moje osuška je kde?

Dita V kufru.

Mauro To není vaše pláž.

Dita Domnívám se, že už jsme si to vysvětlili.

Mauro Jo, vysvětlili, a vy přesto nechcete pochopit, že tahle pláž není vaše. Najděte si jinou. V Sorentu je spousta krásnejch pláží.

Dita Odkud jste? Odsud?

Mauro Sì, da Sorento.

Dita Italsky nebo česky, uvidíte, že se ve finále přece domluvíme. Proč nás tak urputně nechcete pustit vykoupat?

Přijde starší muž, rovněž Ital.

Mauro Done Camoranesi!

František (*uslyší Camoranesi a spustí*) Itálie versus Francie 1:1 po prodloužení. Finále mistrovství světa 2006, hráno 9. července na Olympijském stadionu v Berlíně. V základní sestavě Itálie nastoupili: Gianluigi Buffon, Gianluca Zambrotta, Fabio Cannavaro, Marco Materazzi, Fabio Grosso, Gennaro Gattuso, Andrea Pirlo, Mauro Camoranesi, Simone Perrotta, Francesco Totti, Luca Toni. Trenér Marcello Lippi. Francie: Fabien Barthez, Willy Sagnol, Lilian Thuram, William Gallas, Éric Abidal, Patrick Vieira, Claude Makélélé, Franck Ribéry, Zinedine Zidane, Florent Malouda, Thierry Henry. Trenér Raymond Domenech. Branky: 7. minuta Zidane, 19. Materazzi. Penalty: Pirlo 1:0. Wiltord 1:1. Materazzi 2:1. Trezeguet, břevno! De Rossi 3:1. Abidal 3:2. Del Piero 4:2.

Sagnol 4:3. Grosso 5:3 a titul mistrů světa putuje do Itálie!
(*galantně směrem k Dítě*) Buon giorno. Buon giorno.
Camoranesi Buon giorno. (*Podá Josefovi ruku*)
Josef To jsou ti unáhlení mladíci, jako Mauro. Já mám pro ně slabost. Žijí tak rychle! Zběsile rychle, jak rychle jim to diktuje Facebook. Není divu, že se potom v rozhovoru s přáteli tváří v tvář unáhlí. Jako když Valentino Rossi moc přidá plyn a v zatáčce dostane smyk. Nicméně můj mladý unáhlený přítel říká pravdu, tahle pláž je soukromá.

Josef Věřím vám.
Camoranesi s úsměvem poplácá Josefa bodře po zádech v domnění, že je záležitost uzavřená.

Josef Věřím vám, jenomže kdyby byla tahle pláž soukromá, musela by tady někde viset cedule, že jde o soukromou pláž, což nevisí, anebo visí, a já ji nevidím.

Camoranesi Cedule tu byla, ale ukradli ji.
Mauro Turisti, jako jste vy.
Camoranesi No tak. Ceduli ukradli včera v noci čtyři opilí rybáři a carabinieri maj svejch starostí dost s opravdovějma zločínama. Odložili to ad acta. Bodejť by ne.

Dita To je váš problém.
Camoranesi Plážová zločinnost v Sorentu nebo kapsáři u vás na Karlově mostě, to jsou společný problémy. Nezapomínejte, že jsme jedna Evropská unie.

Mauro *(podívá se na Františka)* On říká sestavu naší squadry azzury!

Dita Fanoušku, ne tak nahlas.

Mauro Zatím se nese knul. Schválně, jestli se dostane až na penalty. Naši je proměnil, to vím nabeton. Bránu přestřelil Francouz.

Camoranesi Dej mi svátek s fotbalem.

Mauro Wiltord!

Josef Mě taky fotbal nezajímá, zato Franta je přes fotbal expert.

Mauro Wiltord ne, ten kopal penaltu jako první a trefil. Kdo to jenom moh bejt?

Josef Abych se vrátil k Evropský unii, když už jste to téma načnul. Při referendu jsem hlasoval pro vstup. Teď už bych se set-sakra rozmejšlel. EU je Rubikova kostka v rukou byrokratů. Byrokrati ale nemaj šanci ji složit, protože jsou nastavení produkovat zákony, ale ne vize. Až to krachne, zůstane po nich rozházenej maglajz barevnejch políček, stejnej, jako kdyby Rubikovou kostkou točilo čtyřletý dítě. My, jak jsme tady, se toho ještě dožijeme.

Camoranesi Na druhou stranu – nejsou lepší byrokrati bez vizí, než vizionářský politici?

Josef Koho myslíte?

Camoranesi Mussolini.

František *(drmolí si sestavu, na tohle ale zarea-guje)* Mussolini nehrál!

Dita Na tvým místě bych na EU nenadávala, když jsi placenej z jejího grantu.

Josef Vize, který maj potenciál proměnit společnost, pocházej odjinud než z mocenskejch struktur. Bismarck sice sjednotil Německo, na normální život to ale dopad nemělo. Krejčí, u kterýho si nechával šít svoje uniformy, šil v Pruským království, potom v Německým císařství, a pořád to byl ten samej kvelb a šít musel pořád tou samou jehlou, steh po stehu. A teď si vemte Billa Gatese nebo Steva Jobse. Jak ti dva ajťáci obrátili naruby, na co se podíváme. Do čeho se jejich přičiněním řítíme, to nemá v historii lidstva obdoby. *(Vyndá z kapsy iPhone)* Během vteřiny si můžeme o týhle pláži vyhledat kde co. Fotky na Flickeru, videa na YouTube a dokonce i to, kdo je jejím skutečným majitelem. Mne to ohromuje.

Dita Jak dlouho tady ještě budeme stát?

Po přední straně jeviště projede cyklista.

Mauro *(obdivně zahvízdá)* Dobrý! Borec! Makej!

Camoranesi Dáma má pravdu. Čas běží a v poledním pařáku chodit na pláž je čirej nerozum. Za rohem je pizzerie – *(ukáže rukou)* Tam?

Dita Tam se do ní taky dostanete. Pár kroků si ale zajdete. Ne nijak tragicky. V Sorentu máme k sobě blízko.

Kdybyste bloudili moc, každej po čase dojde k soše Garribaldiho. Postavíte se před ni — a před vámi bude pizzerie. Řekněte, že vás posílám já. Dostanete extrovní tagliatelle alla cardinale (*mlaskne*), no!

Josef Už toho mám dost. (*Jde a přitáhne pytel k sobě*)

Camoranesi Mauro Já taky. (*Rázně Josefa od pytle odstrčí*)
Ta pláž je naše!
Camoranesi se začne s Josefem přetlačovat. Dita se přidá k Josefovi, získají mírně navrch, načež Camoranesi dá Josefovi pěstí do břicha. Rvačka vyvolá u Františka stres, zrychluje svou fotbalovou mantru, jednotlivá jména trhavě vykřikuje. Mauro zatím vezme pytel a vysype ho. Kromě písku z něj vypadnou svazky bankovek a pistole.

Dita To jste prve stříleli vy?

František Pistole, to ale není startérská pistole, kterou startérskou pistolí se startují cyklistický závody.

Camoranesi namíří pistoli na Ditu a Josefa.

Mauro (*k Františkovi*) Břevno nastřelil Trezeguet, máš pamatováka. Tebe je, kámo, škoda, s takovou fenomenální inteligencí bys moh bejt prezidentem FIFA. Nemarní čas tady s téma dvouma a začni podnikat něco pořádného.
Sebere bankovky a s Camoranesim se zdejchnou. Po přední straně jeviště projede cyklista. František se dostal do ráže a po odchodu gangsterů se pustí do otce.

František Herda! Herda! Herda tě nikdy vůbec nikdy ani trochu vůbec nezajímá!

Dita (*k Josefovi*) Ty jsi řekl slovo herda?

Josef Ne, ale dostal jsem ji od toho Taliána, pekelnou herdu do břicha.

František Dal gól!

Dita Uklidni se.

Josef (*pobaveně*) Jestli tahle herda na solar byl gól — ale vlastně jo. Dá se to tak říct. Skácel jsem se po ní jako gólman, co nedosáhnul na balón.

František Ne! Herda dal gól.

Dita Fanoušku, my tě slyšíme. Naše rodina se musí pořád hádat. Copak to bez hádek už nejde?

František Slavia versus Sparta 1:1. Hráno 10. září 1976 na stadionu Slavie v Edenu. (*Reportérským stylem*) Běží 53. minuta tradičního derby mezi pražskými es. Stav je vyrovnaný nejen co do branek 0:0, ale vyrovnaná je i hra, kterou na trávníku sledujeme. Sparta má mírnou převahu ve středu hřiště, Slavia se zase opírá o dobře organizovanou obranu. Chovanec, Bouška, Bouška vrací Chovanecovi, Chovanec hledá křížným pasem Káru, ale nepřesně. Míče se zmocňuje Veselý a proniká po levé lajně do hloubi spartánského pole. Cipro. Hamár prodlužuje na Segmüllera. Aj, aj, aj! To zabořelo až sem na tribunu, jak si na Segmüllera vyšlápnu Urban. Faul.

Rozhodčí Čejka píská přímý volný kop. Míč si na hranici šestnáctky staví Biroš. Rozbíhá se a míč přeskakuje, zřejmě jde o nacvičený signál. Za Birošem schovaný Cipro přihrává do malého vápna uličkou mezi spartanské obránce uvolnivšímu se Herdovi. Gól! (*Vykřikne a vzápětí poklesne hlasem*) Dal gól Herda.

Josef Epesní rána. K tyči?
František Neřeknu.
Josef A proč ne?
František Trenér! Trenér jsi špatný jsi trenér!
Josef Prosím tě, co tě to napadlo?
František Vyškrtnul jsi Herdu ze sestavy. Vyškrtnul jsi Herdu ze sestavy. Vyškrtnul jsi Herdu ze sestavy. Vyškrtnul jsi Herdu ze sestavy.
Dita Fanoušku, dost, uklidni se. Co to povídáš?

Za dveřmi označenými WC se ozve spláchnutí. František zmlkne a společně s Ditou a Josefem užasle sledují, jak ze záchodu vychází muž s cyklistickou kšiltovkou na hlavě. Na předloktí má vytetované nápisy Tour de France 1985, 1986, Giro d'Italia 1980, 1985, 1990, Vuelta 1991. Přejde dopředu na okraj jeviště. Krátce nato přijede cyklista. Napije se a prázdný bidon odhodí na zem.

Trenér Makej! Tempo! Drž tempo! (*Podívá se na stopky*) Dvě minuty třicet! Jed! Jed!
Trenér zůstane v dramatickém podřepu se stopkami v ruce na okraji jeviště. Dita kdesi najde lopatku a sme-

táček a písek vysypaný z pytle začne rozhrnovat po apartmánu.

Josef Co to děláš? Ty máš ale nápady. Jsme na dovolený, to zamete hotelová uklízečka.
Dita Nech mě. Piš si tu svoji hru nebo já nevím co, ale nepřekážej mi tady.

Josef pokrčí rameny a zanoří se do útrob lednice. Dita rozhrnuje písek a pokukuje po trenérovi. Po přední straně jeviště přijede cyklista. Natahuje ruku. Trenér mu do ní podá stopky.

Cyklista Ne, chci vodu. Mám žízeň!
Trenér Tvoji vodou je odtedka čas. Jako voda ti protejká náskok, co máš na peloton, mezi prstama. Koukni se na ty stopky, minuta dvacet. Jestli tě Contador sjede pod minutu, je celý Giro v hajzlu, rozumíš?
Zaber! (Tleská na povzbuzení) Jed!

Dita Takhle vypadá pláž!
Se zalíbením obhlédne svoje dílo. Odloží lopatku a přejde ke kufru, aby z něj vyndala velkou opalovací deku. Záměrně se ošmrcne těsně okolo trenéra. Dotkne se jeho potetovaného předloktí.

Dita Minuta dvacet říkáte?
S očima upřenýma na trenéra rozprostře deku na pláž. Ze stolku vezme tubu opalovacího krému. Maže se a ostentativně si vychutnává každý záhyb svého těla. Rozdřážděný trenér nakročí směrem k ní, Dita ale přehraje situaci na Františka.

Dita Fanoušku, vezmi si osušku a za ní se převlékni, ano?

František Nechci.
Dita Fanoušku, poslechni mě.

František Nechci (*ukáže na sebe*) já. (*Přesto vstane z křesla a toporně se omotá osuškou*)

Dita Uvidíš, to ti bude moc slušet, až budeš opálený.

František (*upustí osušku a začne drmolit sestavu, kde figuroval Opálený*) Bohemians Praha versus Ipswich Town 2:0. Druhé kolo poháru UEFA. Hráno 5. listopadu 1980 ve vršovickém Dolíčku. V základní sestavě nastoupili: Jan Poštulka, František Jakubec, Přemysl Bičovský, Zdeněk Prokeš, Jiří Opálený, Antonín Panenka, Pavel Chaloupka, Zdeněk Koukal, Jaroslav Němec, Milan Čermák, Tibor Mičinec. Trenér Tomáš Pospíchal. Ipswich Town: Laurie Sivell, George Burley, Russell Osman, Kevin Beattie, Terry Butcher, Mick Mills, John Wark, Steve McCall, Arnold Mühren, Eric Gates, Alan Brazil. Trenér Bobby Robson. Branky: 3. minuta Mičinec, 53. Panenka.

Dita (*k Josefovi*) Záměrně se snažím spoustě slov vyhejbat. Uvědomil sis, že co jsme tady v Sorentu, tak jsem nepoužila slovo Čech? To kvůli tomu gólmanovi z Chelsea. Nebo slovo veselý neříkám kvůli Veselému ze Slavie. Kolikrát se mi chce říct, že bylo něco veselý, a místo toho musím říct srandovní. Houbeles platný, on pak skočí na slovo opálený. Neměla

jsem tucha, že nějaký fotbalista Opálený existuje. Po tomhle Fandu hned tak na pláž nedostaneme, aby se vykoupal v moři. (*Pauza*) Jak na tebe prve vyjel, mi ale dělá starosti.

Josef (*zpozvdálí od lednice*) Pust to z hlavy, to je v pořádku. Kdybys slyšela, co já řek svému otci. To byl hukot. Stáli jsme proti sobě a z deseti centimetrů si do obličejů cedili skrz zuby zásadní pravdy. Zrovna zapadalo slunce a oknem v kuchyni otce osvětlovalo takovým zvláštním světlem. Dodneška vidím, jak mu od rtů odletovaly zářící krůpěje slin.

Dita Proč?

Josef Každý syn se musí s otcem porafat. Snad aby definitivně dospěl. Takhle to zkrátka a dobře v mužském světě chodí. No a ti, co v sobě v mládí nenašli odvahu se fotrovi postavit, budou do smrti fňukat na rameni svého psychoanalytika.

Dita (*udělá prostor vedle sebe na dece*) Pojď sem.

Josef (*s plnou pusou*) Hned!
Po přední straně jeviště přijede cyklista. Trenér rytmicky tleská na povzbuzení.

Cyklista Kolik?

Trenér (*koukne na stopky*) Furt minuta dvacet. Jed!

Dita Čím se to zase cpeš? Doufám, že ne uherákem! Jako kdybych tě speciálně

neupozorňovala, aby sis uheráku vůbec nevšímal. Sežereš, na co přijdeš. Uherák máme, až pojedeme na dovolenou, na svačiny, slyšíš mě? (*Usměje se*) Už blbnu. (*Nahlas k Františkovi*) Fanoušku, na stole mám brýle, hod' je po mně.

František drmolící fotbalovou mantru nemotorně hodí po Dítě tmavými brýlemi proti slunci. Dita si je nasadí, ulehne na záda a začne se opalovat.

Dita To je nádhera! Řekni mi, proč jsme nejeli na dovolenou už dřív.

Josef A Krumlov byl co?

Dita Galeje na kole nepovažuju za dovolenou. Už jsem ti prve naznačovala, že nepotřebuju mít rozmlácenej zadek a křeče v nohách.

Josef Kolo je šance udržet se aspoň trochu v kondici. Při našem způsobu života bychom byli oba už dávno bedna kytu.

Dita Mluv za sebe, ty právě teď luxuješ lednici.

Josef Buď spravedlivá a uzněj, že Krumlov nebyla jenom cyklistika. Vidíš, tam jsi vlastně byla i v divadle.

Dita Dokonce ve dvou. Na otáčivým hledišti na *Snu noci svatojánský*, to barokní ale neberu jako že za divadlo. Dekorace a kostýmy jsou výtvarná záležitost. Bizarnost non plus ultra bylo to technický zařízení, tahy a lana a navijáky nebo jak se to odborně nazývá. Oproti tobě ho určitě necení dostatečně.

Pro mne bylo příjemný, že v kulisách nebyli pitvořící se herci. Když nad tím uvažuju, do divadla nechodím kvůli nucenýmu smíchu. Někdo v obecenstvu se zasměje a hned se k němu přidá další a diváci kolem tebe se smějou a ty si nechceš připadat trapně jako kazivět, a přitom ti to k smíchu vůbec nepřipadne. Kromě toho prvního to k smíchu nepřipadne nikomu, ale všichni se řehněj jako o život. Brrrrr!

Něco na tom bude.

To si piš.

Mně připadne, že je Krumlov mnohem pestřejší než Sorento. Vyprávěl jsem ti někdy, jak jsem bydlel v Schieleho muzeu?

Asi ne. Nebo si nevzpomínám.

Za normalizace to byla ruina, do který sestěhovali cikány. Byli jsme s Džastikem na čundru a tejdén v kuse lilo. Spát pod širákem nešlo a mě napadlo zajít se zeptat, jestli by nás nenechali pár dní u sebe. Na Smíchově jsem mezi nima vyrost. Grundzu znáš? Znáš. Balogh. Jasně. V Krumlově, jak se ukázalo, bydleli příbuzní Demeterů z Arbesáku a během chvíle jsme se dohodnuli. Cikánská hospoda bejvala za branou na Latránu. To ti je historka k neuvěření. Hned první večer se v ní servali dva chlapi. Jakmile došlo na kudly, přitiskli

Josef
Dita
Josef

Dita
Josef

jsme se s Džastikem ke zdi a chránili se židlema za převrženým stolem. Výčepák poslal pro vajdu. Tlustoprď se zlatým prstenem na ukazováku, zlatý rolexky, zlatej řetěz na krku, zlatej zub v puse. Mávnul kloboukem a hospoda ztichnula. Nechal si vypovědět, o co šlo, a rozhodnul, že mrtvého zapíchnul takovej třasořitka, kterej se přitom do rvačky vůbec nezapojil. Já si to vykládám tak, že asi neměl flastr a skutečnej vrah byl nejspíš recidivista a z kriminálu by už nevylez. Teprve potom se volali policajti. Přijeli, nasadili třasořitkovi klepeta a nůž nechali ležet na podlaze pod výčepem, ani z něj nevzali otisky. Už zase fantazíruješ? To je pravda. Já zapoměla, že píšeš hru. Na mou duši. Mimochodem, při psaní hry musíš nejlepší historky nakonec vyškrtat. Právě ty, co se skutečně staly, jsou totiž k neověření a působily by uměle. To jsou paradoxy. Mně se Krumlov taky líbil. Co máš tady – hotel, pláž, pizzerii. Kotovej velkochov turistickéjch brojlerů. Venkoncem i vejlet na Rožmberk podle Vltavy byl povedenej. Byla by to hezká dovolená, kdybys mě na závěr nedonutil vyfunět na kole na Klet. Tím jsi to všechno pokazil.

Dita
Josef
Dita
Josef

Dita
Josef

Dita

Josef
Dita

Josef
Dita
Josef

Dita
Josef

Dita
Josef
Dita

Po přední straně jeviště přijede cyklista.

Trenér

Cyklista zpomalí a jde ze sedla, jako by šlapal do prudkého kopce.

Trenér

Odpust mi to už konečně. Uvidím, až co mi odpovíš – máš mě rád?
(dlouze se zamyslí) Nevím.
Jak nevím?
Prostě nevím. Už spoustu let jsi mi neřekla, že mě miluješ. Sama od sebe mi nedáš ani pusu. Míval jsem rád, když ses letmo špičkama prstů dotkla mého předloktí, z toho jsem dostával mrazení. A víš kde? Na zádech. Ty ses dotkla chloupků na mém předloktí a mně proběhlo termiště mezi lopatkama. Nezamlouvej to. Máš mě rád?
Je to sotva pár minut, co ses mi vytrhla z náručí jako divoká kočka, a najednou se mě z mosta do prosta zeptáš, jestli tě mám rád.
A máš?
Sorry, nevím.
Jak nevíš? Potřebuju to vědět.
Po přední straně jeviště přijede cyklista.
Závod se nejede nohama, ale hlavou. Dej si lehčí převod, takhle se zakyselíš a vytuhneš. Copak nevidíš ten krpál?
Cyklista zpomalí a jde ze sedla, jako by šlapal do prudkého kopce.
Stoupáš na Monte Zonolan. Máš před sebou trůn letošního Gira. Vyjed' na něj a budeš král! Zaber! Vejš už není nic, vejš už jsou jen stupně vítězů. Jed'!
(Podá cyklistovi nový bidon s pitím)

a tleská na povzbuzení) Jed! Jed! Jed!
Jed!

*Na pláž přichází dívka. Dojde k sedačce a začíná se jakoby převlékat do plavek, ale ve skutečnosti se vyzývavě svléká. Josef zavře lednici a jde jí v ústrety. Dita s tmavými brýlemi na očích ovšem nevidí, co se neda-
leko od ní odehrává.*

Dita Jestli mě nemiluješ, měli bychom se asi rozvést. Nemá cenu žít vedle sebe v ustavičným napětí, že se co nevidět strhne kvůli nějaký hovadině hádka. Co ty na to?

Josef Jo.

Dita Co jo?

Josef *(k dívce)* Miluju.

Dita Miluješ?

Josef Jo.

Dita *(náhle rozněžněle)* Moc?

Josef Jo.

Dita Jak moc?

Josef Moc.

Dita Jsi přece dramatik, zapoj fantazii a neříkej moc a vymysli si něco romantickýho.

Josef *(k dívce)* Jsi moje.

Dita Co?

Josef Jsi květina a vlk v souběžný reinkarnaci. Nádherná a krutá zároveň.

Dita Myslíš lupina?

Josef *(k dívce)* Jsi lup i vina.

Dita Jaká?

Josef Modrá.

Dita Říkej.

Josef Modrá lupina ve sluncem zalitý, létem provoněný úvozový cestě. *(Položí dívce prst na rty)* Když se usmíváš, stávaj se z tvojí pusy rozevřený křídla čmeláka, co na lupinu usednul.

Dita Dva obly balvanky v tý cestě úvozový. *(pohládí dívčina ňadra)* Pssst!
Josef Co že nic neříkáš? Říkej. Kam cesta vede? Chci to slyšet.

Josef *(k dívce)* Až tam.
Dita Ne, nejdřív je pupík.
Josef Mám do něj snad po tvým břiše cvrknout kuličku uhnětenou z mokřýho písku?

Dita Buď romantickéj.

Josef Nebo —

Dita Nebo co?

Josef Nebo do něj můžu překutálet —
Dita Co?

Josef Medicinbal.

Dita Ne!

Josef Polibek?

Dita Jo!

Josef *(políbí dívku na břicho)* Horoucí?

Dita Chci ho!

Josef *(k dívce)* To já chci tebe!

Po přední straně jeviště přijede cyklista. Je přikrčený těsně k řídkům, protože sjíždí z Monte Zonolanu. Najede na odhozený bidon a upadne. Zůstane ležet na zemi. Trenér má starost především o kolo. Zvedne ho a protočí rukou přední kolo, zatočí pedálem a zkontroluje zadní kolo a přehazovačku.

Trenér Kolo je v pořádku. Nic moc se mu nestalo, akorát si dej bacha při přeřazování na nejmenší pastorek. Co je?

Cyklista To je průšvih.

Trenér Dělej, vstaň!

Cyklista je celý od krve. S bolestnou grimasou se pokusí vstát.

Trenér Nejde to.

Cyklista Čas běží.

Trenér To je bolest!

Cyklista Bud' tvrdej!

Trenér Au!

Cyklista Neskuhrej a vstaň.

Trenér Nepohnu rukou.

Cyklista Vstávej!

Trenér Mám ji zlomenou.

Cyklista (sehne se k cyklistovi) Ukaž, kde?

Trenér Tady u lokte.

Cyklista S tím dojedeš.

Trenér Zavolejte sanitku.

Cyklista Hovno!

Trenér Au!

Trenér násilím donutí bolestí úpícího cyklistu vstát.

Trenér Ty zkurvenej pičusi, koukej nasednout a šlapat. Giro se nevzdává!

Pomůže cyklistovi do sedla, roztlačí ho a oba spolu zmizí do zákulisí. Na sedačce se začínou Josef s dívkou milovat. Co a jak detailně to bude předestřeno divákům, záleží na tom, bude-li tato hra inscenovaná v erotickém klubu nebo v regulérním počestném divadle.

Josef Pokérovanej macho se stopkama odtikávajícíma vteřiny před orgasmem.

Dita Odkud víš, co si představuju při milování?

Josef Minuta dvacet.

Dita Ach!

Josef Ach!

Dita Ach!

Série vzdechů.

Josef Deset vteřin.

Dita Ach!

Josef Ach!

Dita Ach!

Josef Pět!

Dita Ach!

Josef se zhroutí na dívku. V okamžiku jeho orgasmu přijede cyklista, zvedne vítězně ruce nad hlavu a protne pomyslnou cílovou pásku. Oba výkřiky splynou v jeden. Světla nad jevištěm zhasnou, a když se znovu rozsvítí, na sedačce sedí osamocený Josef a vede předlouhý monolog k plechovce piva na stolku.

Josef Zatracená dovolená. Doma si člověk hová přikryte měkkou peřinou stereotypů, v cizím prostředí se ovšem chtít nechť musí odkopat a uvědomí si tu hrůzu, až se pod ním propotí prostěradlo. Od mládí jsem cejtíl jako závazek nepřetrhnout řetězec, co se táhne do africký prabáby Lucy. Generace za generací. Kolik jich může bejt? Tisíc? Fascinující představa. V nerovnejch soubojích se utkávali s lupičema a hájili svoje sýpky. Umírali hladem. Dřeli na polích. Ve fabrikách od svítání do tmy,

aby zajistili pokračování pro příští generaci, a jejich úsilí by se na nás mělo zaseknout a přijít nazmar? To přece nemůžeme předkům udělat. Navíc si nedovedu představit horší hřích, než neumožnit nikomu dalšímu být na světě.

Být.

Být, či nebýt? Tuhle otázku mám vyřešenou. Co má skutečně smysl a proč tady jsme, je, abychom poslali dál dar života. A žádná filozofie mě nepřesvědčí, že je to jinak.

Nakonec se nám s Ditou podařilo mít děti tři. Co bylo pak, to bohužel ovlivnit nejde. Františka ve dvanácti na skautským táboře kousnulo klíště. Nezmůže se na víc než drmolit sestavy fotbalovejch mančaftů. Od Franty se vnoučat nedočkáme. Tonda vyhrál Giro d'Italia. Paráda! Na kluka jsem hrdej. Přitom cyklistiku do naší rodiny kupodivu zatáhla Dita. Přihlásila Tonda do kroužku a ukázalo se, že má talent, a kvůli němu jsme museli začít jezdit na kole i my. Cyklistika je ale krutej sport a platí se za ni drakonická daň. Tonda má od sedla vyláčený varlata a může bejt rád, že nedopadnul jako Armstrong s rakovinou. A Šárka? Ta se vychrápe s kdekým, viděli jste to sami. Po vejškrabu je hin. Šlus. Ende. Kon-

číme. Já i Dita. Nemáme budoucnost. Není pro co žít. Proto si svoji přítomnost otravujeme ustavičnějma hádkama. Hrůza, ze který jsem propotil prostěradlo, po mně sekla drápem v momentě, kdy jsem si tohle poskládal jako Rubikovu kostku dohromady. Trend je žít single a svůj život spotřebovat do mrtě pro sebe. Nemít děti, mohli jsme jezdit na dovolenou k moři rok co rok, a nejenom k moři, Dita se mohla podívat do Afriky a výsledek by byl němlich ten samej, jako když jsme pro děti obětovali pětadvacet nejlepších let. Hrůza! Navíc je hodně pravděpodobný, že by nás ani nenapadlo se hádat. Proč taky? Nejspíš bychom teď seděli tady na sedačce spolu a drželi se za ruce a měli se doopravdy rádi.

Dramatik je svým způsobem Bůh s r. o. V rámci omezených možností má možností nekonečně. V každý vteřině týchle hry jsem měl možnost ji od základů přeorat. Varianta, která mě právě takhle spatra napadá – Franta by dostal na pláži úpal. Ve sluncem rozhícovaný kebuli by mu to zase přeskočilo do normálu. Co na tom, že medicínsky je to nereálný. Divadlo je nereálný. Divadlo je abstrakce. (*S nadějí v hlase*) Franto, pojď sem.

František přijde a postaví se dopředu na okraj jeviště.

Josef A právě proto je divadlo krásný, protože jsou jeho možnosti nekonečný!

K Josefovou zklamání začne František drmolit fotbalovou mantru s Nekonečným v sestavě.

František Dukla Praha versus 1. FK Příbram 2:1. Osmé kolo Gambrinus ligy. Hráno 23. září 2011 na stadionu na Julisce. V základních sestavách nastoupili za Duklu: Patrik Nekonečný, Pavel Hašek, David Mikula, Ondřej Švejdík, Ondřej Vrzal, Miroslav Podrazký, Patrik Gedeon, Marek Hanousek, Tomáš Berger, Ivan Lietava, Miroslav Markovič. Trenér Luboš Kozel. Příbram: Aleš Hruška, Jakub Štochl, Jiří Krejčí, Lukáš Hejda, Jiří Mareš –

Na jeviště přijdou i ostatní herci a postaví se vedle Františka. V šeru za nimi dokončí Josef svůj monolog.

Josef Bůh s r. o.! Možností má k dispozici nekonečně, přesto ho svazuje omezenost. Proč? Co to je za temnou a přitom uhrančivou sílu? (*Předstoupí dopředu k hercům*) Co nás to ponouká k nešťastným koncům našich her?

Konec

**V edici Současná česká hra,
od roku 2007 Rozrazil – Současná česká hra,
vyšlo**

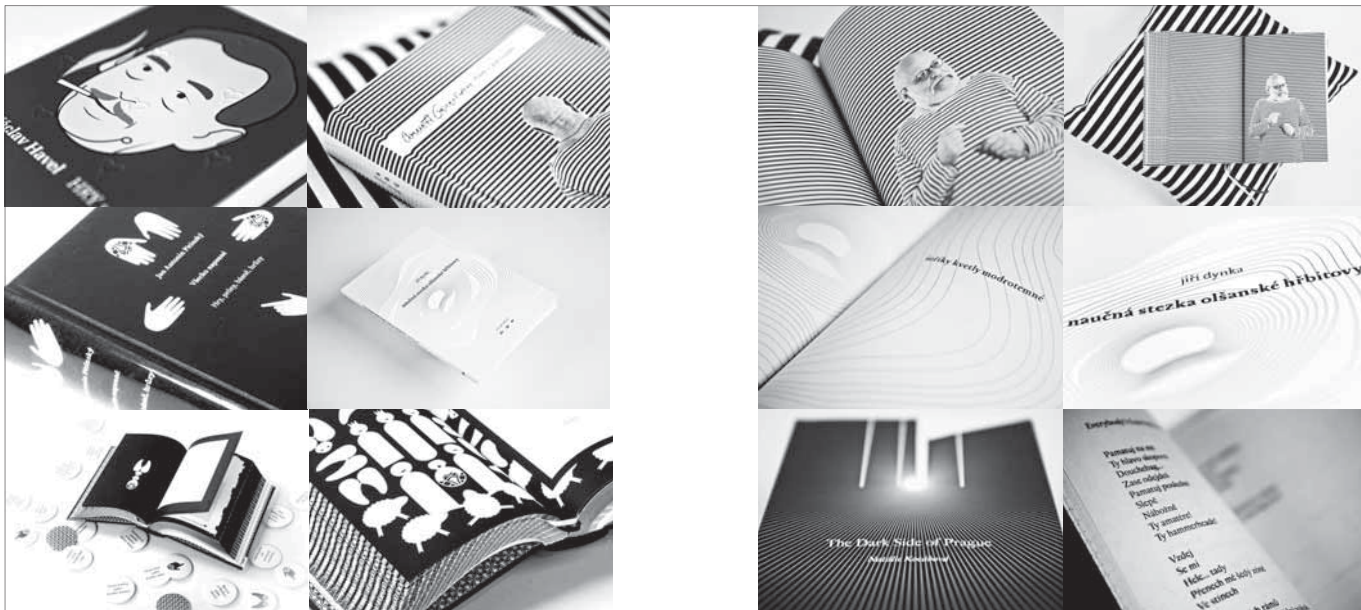
1. Luboš Balák: **Švejkův vnuk**
2. Tomáš Kafka: **Tragedy**
3. Odillo Stradický ze Strdic:
Svatá... Svatá? Svatá! Ludmila
4. Samuel Königgrätz:
Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou
5. David Drábek: **Kuřáci opia**
6. Marian Palla: **Zase jsem se umýval zbytečně**
7. Marek Horoščák: **Vařený hlavy**
8. Nada Gajerová-Mauerová:
Zázrak aneb Sedm divů socialismu
9. Anna Wágnerová: **Věra**
10. Marek Pivovar: **Klub sebevrahů**
11. Zdenek Plachý & Jiří Šimáček: **Nepohodlný indián**
12. Petr Motýl: **Poklad na blatech**
13. Roman Sikora: **Opory společnosti**
14. Pavel Trtílek: **Čingischán**

15. Magdalena Wagnerová: **Draci útočí!**
16. Jiří Kratochvil: **Černá skříňka**
17. Arnošt Goldflam: **Muž bez vlastností**
18. Petr Pazdera Payne: **Dramolety**
18. Petr Kořátko: **Skalka**
19. Egon Tobiáš:
Neškodný příběh (slíbil jsem to Freddyemu)
(dvě rozhlasové hry)
20. Martin Osif: **Mráz a kopřiva**
21. Petr Bronos Novák: **Pahýl rodokmenu**
22. Zdeněk Jecelín: **První opera**
23. Jan Vedral: **Achilleův syn se ptá na svého otce**
24. David Lochow: **Deštivé léto v Prešpurku**
25. Tomáš Vůjtek: **Výmlat**
26. Marcel Kabát: **Pomník**
27. Marian Palla: **Dvakrát do stejné řeky klidně vstoupíš**
28. Lenka Lagronová: **Nikdy**
29. Tereza Boučková: **Sodoma komora**
30. Hana Hejduková: **Tři sestry... v erbu tulipán**
31. Iva Volánková: **3sestry2002.cz**
32. Pavel Trtílek: **Zabiju tě sekerou!**
33. Ivana Růžičková:
Otevírám zásuvku a vyndávám nůž
34. Miroslav Lukáš: **Verše odjinud**
35. Miloš Urban: **Trochu lásky**
36. Arnošt Goldflam: **Ředitelská lóže**
37. Miroslav Šichman: **Anilínové barvičky**
38. Antonín Procházka:
Přes přísný zákaz dotýká se sněhu
39. Jitka Martinková: **U svatých polí**
40. Jan Vedral: **Kašpar Hauser**
41. Luboš Balák: **Hvězdy nad Baltimore**

42. Tomáš Kafka: **Hry s Karlem**
43. René Lewinski: **Přehrada**
44. Irena Dousková: **Vázení diváci, milí posluchači...**
45. Vlastimil Třešňák: **Malá srdeční příhoda (infarkt)**
46. Pavel Trtílek: **Poslední večere**
47. Arnošt Goldflam: **Dámská šatna**
48. Jiří Šimáček & Zdenek Plachý:
Oliver Twist — sociální bondage drama
49. Pavel Jazyk: **Divadlo Rausaplous**
50. Iva Volánková, Valeria Schulczová: **Barbíny**
51. Miloš Urban: **Nože a růže aneb Topless party**
52. Michal Hvorecký: **Plyš**
53. Marek Horoščák, Jiří Pokorný:
W zjistil, že válka je v něm
54. Jan Vedral: **Máme ho! (Staří režiséři)**
55. Jan Kraus: **Nahniličko**
56. Milena Oda: **Pěkné vyhlídky**
57. Karel František Tománek: **Kft sendviče reality®**
58. Petr Kofroň: **Věčný návrat**
59. Michal Šanda: **Španělské ptáčky**
60. Helmut Kuhl: **Harila / Čtyři z punku a pes**
61. Lubomír Sůva: **Jabkenická léta**
62. Radmila Adamová: **Holky Elky**
63. Kateřina Rudčenková: **Niekur**
64. Arnošt Goldflam: **Doma u Hitlerů**
65. Jiří Havelka, Ondřej Cihlář a kol.: **Drama v kostce**
66. Hubert Krejčí: **Tristram a Izolda & jiné hry**
67. Barbora Vaculová: **Makové koláčky**
68. Karel Steigerwald: **Horáková, Gottwald**
69. Tomáš Kafka: **Míčové hry**
70. Pavel Drábek:
Pickelhering 1607 aneb Nový Orfeus z Bohemie

71. Josef Prokeš: **Emodrink z Elsinoru**
72. Paul American:
Capoeira aneb Z Afriky a Brazílie do Prahy
73. Radek Malý: **Pocit nočního vlaku**
74. Pavel Drábek:
Společná smrt milenců v Šinagawě
75. David Drábek: **Náměstí Bratří Mašinů**
76. Arnošt Goldflam: **Ženy a panenky**
77. Milena Jelínková: **Adina**
78. Roman Ludva: **Lásko!**
79. Vladimír Fekar: **Dvojhlas / Sestra**
80. Eva Prchalová: **Ažura**
81. Josef Rubeš: **Panství**
82. Dodo Gombár: **Bez Boha dom**
83. Jan Balabán, Ivan Motýl: **Bezruč?!**
84. Jan Mikulášek, Vladimír Fekar:
Charlie ve světlech moderní doby
85. Karel Haloun: **Syflárna**
86. Pavel Trtílek a Jan Krupa: **Modelky**
87. Anna Saavedra: **Dům U sedmi švábů**
88. Lenka Procházková: **Celebrita**
89. Arnošt Goldflam: **Blbá Veruna**
90. Marek Epstein: **Komoda**
91. Viliam Klimáček: **Jsem kraftwerk**
92. Pavel Drábek:
Dýňový démon ve vegetariánské restauraci
93. Hubert Krejčí: **Démonův pramen**
94. Svatava Antošová: **Neříkej to mámě**
95. Milan Kaplan: **Rok v Jistebníku**
96. Ján Mikuš: **Ryba horí**
97. Martin Františák: **Nevěsta**
98. Michal Šanda: **Sorento**

VĚTRNÉ MLÝNY

www.vetrmemlyny.cz

*Knihy získáte na internetových stránkách
Větrných mlýnů se slevou 20 %
oproti běžné knihkupecké síti.
Knihy obdržíte do sedmi dnů
po odeslání objednávky.
Poštovné ani balné neučtujeme.*

Sorento

Michal Šanda

RozRazil

Současná česká hra / svazek 98

V roce 2012 jako devadesátý osmý svazek

edice RozRazil – Současná česká hra

a svoji 258. publikaci

vydalo nakladatelství Větrné mlýny

(Radlas 5, 602 00 Brno, www.vetrnemlyny.cz)

pro občanské sdružení Centrum pro kulturu a společnost,

vydavatele revue RozRazil

Odpovědná redakce Pavel Řehořík

Jazyková redakce Olga Trávníčková

Obálka a grafická úprava Kateřina Wewiorová

Sazba Větrné mlýny

Tisk Grafico (www.grafico.cz)

Náklad 400 výtisků

Počet stran 52

Vydání první

ISBN 978-80-7443-048-0

ISSN 1803-7100

